

Gradivo za oktobrsko srečanje: ŠIVANKINO UHO

Laže gre kamela skozi šivankino uho, kakor bogatin v božje kraljestvo (Mr 10,25)

V razmišljanju preteklega meseca smo omenili resnico, da na zunanje okoliščine ne morem vedno vplivati, lahko pa vedno vplivamo na svoj odnos do njih. Godrnjanje in sebičen samogovor vse skupaj le poslabšata. Vsakodnevno obleganje in zmeda novic, dogodkov in našega lastnega doživljanja, nas morda vedno znova postavljajo pred vprašanje: Kaj lahko storim, da bi dosegel srečo-ljubezen?

Nič takega ni, kar bi jaz ali kdo drug mogel storiti. Zakaj? Zaradi preprostega razloga, ker sem prav zdaj že srečen-ljubljen in odrešen sebičnosti. Kako torej morem doseči, kar že imam? Če je temu tako, zakaj te sreče-ljubezni, ki je že v meni, ne okušam?

Ker moja miselnost ves čas ustvarja nesrečo. Iz svojih misli moram nesrečo odpustiti, pa bo sreča, ki je že ves čas v meni, takoj prišla na površje. Kako lahko opustim nesrečo? Ugotoviti moram, kaj jo povzroča in pogumno opazovati njen vzrok! O tem vzroku lahko pripovedujem Jezusu, Očetu ali Svetemu Duhu. Nesreča bo tako, sama od sebe izginila.

Če skrbno pogledam, bom videl, da je ena sama stvar, ki povzroča mojo notranjo nesrečo. Ime ji je sebična NAVEZANOST. Kaj je navezanost? Čustveno otepanje, ki ga povzroča prepričanje, da brez neke določene stvari ali osebe ne morem biti srečen-ljubljen in ljubeč.

To čustveno oklepanje je sestavljeno iz dveh prvin, pozitivne in negativne. Pozitivna prvina je hipni preblisk sreče in vznemirjenosti (lažna tolažba), prevzetost, ki jo doživim, ko dobim-posedujem, na kar sem navezan. Negativna prvina je občutek ogroženosti, strahu in napetosti, ki vedno spremlja navezanost, če slučajno ne bo zadovoljena.

Predstavljam si človeka, ki golta hrano v končnatem taborišču; z eno roko nosi hrano v usta, z drugo jo varuje pred sosedi, da jo ne pograbijo v trenutku, ko bo popustila njegova pazljivost. To je popolna podoba navezanega človeka.

Tako me navezanost že po svoji naravi dela ranljivega za čustveno razburjenost in vedno grozi, da bo uničila moj mir. Kako naj torej pričakujem, da bom kot navezanec vstopil v ocean sreče-Očetove ljubezni, ki se imenuje božje kraljestvo? Podobno kakor zaman pričakujem, da bo kamela šla skozi šivankino uho!

Žalostno pri navezanosti je to, da če ne dosežem svojega predmeta, postanem nesrečen, če pa ga dosežem, pa nisem srečen, ampak za kratek preblisk zadovoljen, takoj zatem pa že z dolgočasen. Vedno pa me seveda spremlja strah, da bi mogel predmet navezanosti izgubiti.

Ugovarjam: "Ali ne bi mogel ostati navezan vsaj na eno stvar?" Na kolikor hočem. Toda za vsako navezanost bom plačal ceno z izgubo občutka sreče-ljubezni.

Preudarim: narava navezanosti je taka, da ena sama navezanost, ki ji ni bilo ustrezno, preži nad mojim srcem in me dela nesrečnega, tudi če v teku enega samega dne zadostim mnogim. Kot bi iskal vodo brez vlage, tako lahko iščem tudi navezanost brez občutka nesreče! Nihče še ni živel, ki bi se pojavil s formulo, kako zadržati predmete navezanosti brez boja, skrbi, strahu in - prej ali slej - poraza.

Samo ena pot je do zmage v boju nad navezanostmi: opustiti jih. V nasprotju s splošnim prepričanjem je opustiti navezanosti lahko. Le videti moraš, toda res videti, naslednje resnice.

1) Prva resnica: Držim se zmotnega prepričanja, da brez te in te določene osebe ali stvari ne bom srečen-ljubljen-ljubeč. Ustavim se ob vsaki svoji navezanosti posebej in spoznavam, kako zmotno je to prepričanje. Lahko, da bom v svojem srcu čutil odpor, toda v trenutku, ko bom to spoznal, bo takoj nastala čustvena posledica, prav v tistem trenutku navezanost izgubi svojo moč. Še lažje je, če o svojih navezanostih pripovedujem Bogu Očetu, Sinu ali Svetemu Duhu.

2) Druga resnica: Stvari lahko samo hvaležno sprejemam kot dar in se upiram, da bi se nanje navezal. Upiram se zmotnemu prepričanju, da brez teh ljudi ali stvari ne morem biti srečen. S tem prihranim ves boj in čustveni napor, da bi stvari varoval in hranil zase. Vse ljudi in stvari na katere sem navezan lahko zadržim, ne odpovem se niti enemu. A na osnovi nenevezanosti, neoklepanja = hvaležnega zahvaljevanja, se lahko še bolj veselim, saj ostajam miren, sproščen in neogrožen v svojem življenju.

3) Tretja in zadnja resnica: Če se navadim uživati vonj tisočernih cvetic, se ne bom oklepal ene ali trpel, če je ne morem dobiti. Če imam tisoč priljubljenih jedi, bo izguba ene neopazeno šla mimo, moj občutek sreče pa bo neokrnjen. Toda prav moje navezanosti mi branijo, da ne razvijem širšega in raznovrstnejšega okusa nenehnega zahvaljevanja za stvari in ljudi.

V luči teh treh resnic nobena navezanost ne more preživeti. Toda luč hvaležnega dialoga mora, če naj bo uspešna, svetiti brez prenehanja. Navezanosti lahko uspevajo samo v temi slepila samogovorov in posedovanja. Bogatin ne more stopiti v kraljestvo veselja, a ne zato, ker bi želel biti hudoben, temveč zato, ker si izbere slepoto.

Povabilo: vadim se v zahvaljevanju in pripovedovanju Bogu o svojih navezanostih (vsak dan zjutraj in zvečer).